

Playa de Sovalle

I

Sovalle. Calicor. Sartal doráu.
La güelga del so cuerpu na sablera.
La memoria abrasada.
La llume tremecida del deséu.

II

¡Somantu aguamarín de l'alcordanza!
Tan gratu a la memoria
que hastasa nas rocas
caltiene la tenrura.

III

Sovalle: tastu a sal.
La so llingua avarienta
recoyía na mio piel
la collecha cabera de la mar.

CONCHA QUINTANA

AGORA

Colos güeyos aguardando pola albancia
y el coral embaráu nel so maciar
entá gueto les biesques ensin triar
que la nuechi nel so suañu nun pescancia.

Les coraes xinten ñicios del mañán
lloñe surden aballos afataos
del ruxú españible que nos praos
acesmo acallantando. Falarán.

Un son nel marmullíu ye esgolfiáu
resalbiando l'arriegu bermeyu.
En tentes cola so llercia, aprofíáu.

Dayuri allevántase l'espeyu
qu'acuta'l mio fonduxe tresmanáu.
Collazu, si lu ves, seya retueyu.

CESÁREO GARCÍA

AMISTANCIA Y AMOR

Dedicáu a Sindo

Sable siempre ende.
Presente pa torgar les acesmantes
seguridaes y duldes.
Fainos cautos.

Corriendo escaecemos.
Lo qu'entrás queda mordigaña
pa tan sólo nun mos faer cayer.

Oh, sol, astru,
allumes nes ñidies coraes.
Oh, muga, orniu
qu'al empar avera'l cabilgar.

Alcordances. Xuxen en ca intre.
Mar infinita qu'encloya
lo qu'entá hai por atopar
lo qu'examás desvelará.

Y pa sortir del yo...
gran reblagu trimiente.
Failemos —¿fasta ú?

CESÁREO GARCÍA

CUEVA'L CUÉLEBRE

Gran oru, rellumes güei.
Invites a mar y sable.
Siempre hai recursos pa escaecer
y tornar a les grandes cosas
perriba les nuses tiestes.
Azul qu'endolques, llambiön.
Fuximos pa falar, dempués
xugamos cola amistancia
y esguilamos con candor
—na pallabra siempre gueta—.
¿Qué talantamos del amor? Tapez.
Tornamos al mostru.

CESÁREO GARCÍA

XENTE LA MAR

Amiyen los trasgos cimeros
que mos afalen al rixu.
Vientu na tardi, más calor,
qu'afita na nuesa esencia.
Amistancies nos güeyos.
Muyer que caltries.
Esi arrefludir pruyimientos
ensin torgues, escaeciendo
les etenres deficiencias.
Güei la mio mente viaxa
per requexos naguaos dayuri,
cola sensación masuñable,
escalonada
—cuandu tienes de xuru que ta ende—.
Nel mesmu llugar suañamos.
Río. Soi yo.
Les tardes afechen y la nueche abelluga.
Y les fales inda escuenden una rialidá.
La tinta espeya'l fin de les prebes.
Llibres al fin. Toos semos
xente la mar, guetamos
somorguianos no allampiao.
Dende'l requexu avezáu
torno a los confines, y mentantu
na ciudá los neños xueguen.

CESÁREO GARCÍA

DOS CANCIOS *

Surdie de la nuechi
un sele marmullíu
cruciando les llamuergues
tornarásé glayíu.
Na escuridá so les biesques esñala
esaniciando llaceria y medrana.
Dómines prietes quantayá torguen
esa venganza qu'agora entama.
Xinetes na nuechi
montando'n bisarmes
baltiendo mil llendes
brenca y fueu abasnen.
Castres estraes d'un poder escaecíu
¡trema al so pasu, artanera ciudá!
Ñaz de los campos de los que yes fía.
Cabalga ensin fuegu fasta'l final.

LA GRAN FOLIXA

Homes y muyeres apáutense ayures
alredor del fueu.
Na nueche rellumen estrelles estraes
nel prietu cielu.
Nun saben los nomes nin porten recelu
vienen de perllloñe.
Amiستن les manes danciando y entamen
un mesmu destín.
Fíos d'una dómina escaecida
que glaya dende les sos llendes
gueten sapozar vieyos degorrios
que les sapozaren otramente.
Les mesmes hestories suenen nos sos llabios
en llingües estremes.
Tarrecen por llercics que-yos meten trasgos
d'iguales calteres.
Una mar sepártalos qu'ellos veneren
y entruguen sos llendes.
De xuru pescancien una mesma llibertá.
¡Odien les cadenes!
Y esti pueblu gris que güei s'apauta
dexa entrás por fin el combayar.
Güeya enantes yá nes sos coraes
pa iguar la Folixa Universal.

* Del grupu avilesín de rock «Deva».

Pente la muga de la gurrriana
y el cielu gris
apaez de sol un rayín
ñidiu comu la risa'l neñu.
Asina yes Primavera.
Razón Perdida.

XOSÉ NEL RIESGO

LLETRA D'ULISES A PENÉLOPE CUANDU
ÉSTI FUERA AL OCLE *

(Únicu y verdaderu motivu pol que
pasó tola vida texendo)

Querida Penélope: déxote.
Pasará llueu'l branu.
Una tarde tarás güeyando l'espeyu,
esperando que les foles tráyanme hasta ti
cola espada enllena flores.
Tará a la mio vera la nueche;
prenderás entós cola cerilla de la to man la vela
y cincará los llabios nel mio pescuezu sal.
Los deos d'ocle separtarán el ropaxu
qu'escuende la to blancor de cerezal florecida
y mordigañaré les roxes cereces tempranes.
Mentantu, verás esboligar un gotu cera caldiao
y, nel xardín, cayer falopos d'espluma so les roses
abiertes al dir-venir de les foles.

Tuyu, Ulises.

XILBERTU LLANO CAELLES

* Esti poema ganó'l Concursu de Poesía Erótica, entamáu pol grupu *Aquí yace Virgilio* na Facultá de Filoloxía (primavera de 1985).

MITOLOXÍES

Un güe pintu pigacia na ayalga.
Nun hai mieu que Poseidón lu espierte:
nun seya qu'apaeza l'héroe, un nueu Heracles.

Fexeron de más a les ninfes qu'a la roxa xana,
darréu que na Fontepernal peña cadexos d'oru.

¿Quién nun conoz a los Lares?
Pos, miánica, que nun son más que trasgos
que sentimos burlase tolos díes
y tapecemos col silenciu.

Dicen que Zeus vive nel Olimpu
u van de branu xermániques valquiries a la gueta paz.
Nun saben que'n monte Sueve, Xúpiter mesmu tien la xacea
ente borrina
y Mitra vieno del Oriente a La Isla
pente lexones.

Degola sele Selene, la Pena Sobia.
Mentantu los fatos amorien
arreguilando los güeyos cola lluna d'Atenes.

LLUIS FONTETOBA